

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRY BORDEAUX

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΝΣ-ΛΕΒΙΛΛΑΡ

Δέν φαντάζομαι νά σ'ας έτυχε καμμιά φορά νά σ'ας κ'άνη τραπέζι ένας άνθρωπος πού έγλύτωσε, ως έκ θαύματος, άπο μιá δολοφονική άποπειρά, συγχρόνως δέ νά σ'ας σερβίρη ό ίδιος ό δρ'άστης τής άποτειράς. Έμένα όμως μούτυχε άκάποτε. Μούτυχε στο σπίτι ενός παπ'ά, του έφημερίου του Λάνς-Λεβιλλάρ, ενός χωριού κάτω του Μωρραίν, κοντά στη βόρειο 'Ιταλία.

Γύριζα με τό φίλο μου 'Αλφόνσο Βωτάρ από μιá μακρυνή έκδρομη πούχαμε κάνει μαζί στις 'Αλπεις, άπάνω κατά τά σύνορα. 'Εν' άπόγευμα, ξαφνικά, ό καιρός χάλασε και τό χιόνι άρχισε νά πέφτη όλοένα πυκνότερο, τόσο πού κοντέψαμε νά χάσουμε τό δρόμο. 'Αποφασίσαμε λοιπόν νά σταθμεύσουμε στο πρώτο κατοικημένο μέρος πού θα φτάναμε. Σέ λίγο συναντήσαμε μπρός μας ένα χωριό. Ρωτήσαμε πού είμαστε, και μάς είπαν πως βρισκόμαστε στο Λάνς-Λεβιλλάρ.

— Είμαστε τυχεροί, μούτε ό φίλος μου μόλις τάκουσε. Γνωρίζω εδώ τόν έφημέριο. Είπ' ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Ρόν ξερω χρόνια. Θά μάς περιποιηθ'ή με τό παραπάνω.

Ρωτήσαμε άμέσως πού ήσανε τό σπίτι του. Μ'ας όδηγήσανε και σέ δέκα λεπτά είμαστε εκεί.

Ο έφημέριος του Λάνς-Λεβιλλάρ υποδέχτηκε τόν φίλο μου κι' έμένα με χαρά μεγάλη. Μ'ας ρώτησε πώς συνέβη νά βρεθούμε εκεί, κι' άμα τού διηγηθήκαμε τα τής έκδρομής μας στις 'Αλπεις, μ'ας πρότεινε νά μ'ας φιλοξενήσιν δύο-τρεις μέρες στο σπίτι του.

Τόν ευχαριστήσαμε γιά την καλωση του, και τού είπαμε πώς είμαστε πρόθυμοι νά κάτσουμε ως τήν άλλη μέρα μαζί του. Θά τρώγαμε τό βράδυ μαζί και θά κοιμώμαστε στο σπίτι του. Τό πρωί όμως θα φεύγαμε, γιατί είχαμε σκοπό νά συνεχίσουμε τό δρόμο μας.

Ο έφημέριος του Λάνς-Λεβιλλάρ ήταν άνθρωπος μετρίου άναστήματος, μάλλον παχύς. Στο πρόσωπό του έλαμπε πάντα ένα αγαθό χαμόγελο. 'Εκείνο όμως πού τού 'ανε ιδιαίτερη εντύπωση ήταν ένα μεγάλο σημάδι, μιá βαθειά ούλη, πού είχε στο φαλακρό του κεφάλι.

Όπως μού'ε πη ό φίλος μου, ό έφημέριος του Λάνς-Λεβιλλάρ μ'ας περιποιήθηκε με τό παραπάνω. Τό βράδυ φάγαμε θαυμάσια. 'Αργά, κατά τις έντεκα πεσαμε νά κοιμηθούμε. Και τό πρωί, πού ό καιρός είχε διορθωθεί, ευχαριστήσαμε τόν καλό παπ'ά γιά την φιλοξενία του, τόν άποχαιρώσαμε, κι' έξακολούθησαμε τό δρόμο μας.

Λίγην ώρα μετά την άναχώρησί μας, θυμήθηκα τη μεγάλη εκείνη πληγή πού'αχό στο κεφάλι του έφημεριου του Λάνς-Λεβιλλάρ, και ρώτησα τό φίλο μου αν ήξερε πώς έγινε.

— Είπε μιá παλιή ιστορία, μούτε άμέσως ό φίλος μου. Γόσο παράξενη πού αξίζει νά στην διηγηθώ. Είδες τόν ψηλό κι' αδύνατο έντιμον ύπηρητη, με τά ψαρά, μαλλιά, πού μ'ας έσέρβιρε χτες τό βράδυ, πού ό έφημέριος τόν εφώναζε 'Αντονίο και πού μιλάγε τά γαλλικά με ξενική προφορά; Είπε 'Ιταλός. Θα τό πρότεξες βέβαια... 'Ακουσε λοιπόν.

Πάν από τότε δεκαπέντε χρόνια. Τήν εποχή εκείνη είχε γίνει κάπου εδώ κοντά μιá καθίζησης, κι' ό δρόμος πού περνάει άπ' τά βουνά είχε σέ πολλά μέρη καταστραφεί. 'Η Γαλλική Κυβέρνησις χρησιμοποιούσε γιά τήν έπισκευή του δρόμου αυτόν και πολλούς εργάτες 'Ιταλούς. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήσανε τότε κι' ό 'Αντονίο. 'Επισκευάζαν τό μέρος του δρόμου πού περνάει άπ' τό Λάνς-Λεβιλλάρ. Ο έφημέριος καθότανε και τότε στο ίδιο σπίτι πού κάθεται και τώρα.

Μιά νύχτα λοιπόν, ένας άνθρωπος πήγε και χτύπησε στην πόρτα του παπ'ά. 'Ο παπ'άς σηκώθηκε, ντύθηκε, βιαστικά, άνοιξε και ρώτησε τόν άγνωστο τί θέλει. 'Ο άγνωστος, πού δέν ήταν άλλος άπ' τόν 'Αντονίο, τού είπε πως ένας εργάτης ήτανε βαρειά άρρωστος στο συνεργείο πού βρισκότανε λίγο πιό έξω άπ' τό Λάνς-Λεβιλλάρ, ως μιση ώρα δρόμο μακριά, και τόν παρακάλεσε νά πάη μαζί του και νά τόν μεταβιβή. 'Ανύποπτος έντελώς, ό παπ'άς τόν άκολούθησε πρόθυμα.

Περπάτησαν ώρα άρκετή. Σέ λίγο είχανε περάσει τό γεφύρι πού είνε στην άκρη του χωριού κι' είχανε β'ή ξέω. Χωρίς νά βάλη ούτε στιγμή κακώ με τό νοι του, ό παπ'άς έβράδιζε πλάι στον 'Ιταλό εργάτη. 'Αξαφνα, σ' ένα σημείο πού ό δρόμος περνούσε δίπλα στο ποτάμι, ό 'Ιταλός κατάρρεσε στο κεφάλι του παπ'ά ένα δυνατό χτύπημα, πού τόν εβ'άλισε και τόν έβριξε κάτω. Τούψαζε τότε τις τσέπες, τού πήρε τό κλειδί του σπιτιού του, κι' έλειπε τόν έντήκωσε από χάμω και τόν έβριξε στο ποτάμι. 'Ο παπ'άς όμως στάθηκε τυχερός. Τό σώμα του δέν έπεσε στο νερό, γιατί πιάστηκε

ανάμεσα σέ δυό βράχους. 'Όταν τό είδε αυτό ό 'Ιταλός σήκωσε μιá μεγάλη πέτρα, χτύπησε μ' αυτή τόν παπ'ά στο κεφάλι, και με τήν ιδέα πώς τόν είχε σκοτώσει, έφυγε. Γύρισε τότε στο παπ'ά τό σπίτι, μπήκε μέσα και πήρε ό τι καλύτερο βρήκε. Γέμισε δυό σακιά πράγματα, κι' έφυγε γρήγορα, με τήν έλπίδα πώς θα πρόφτανε προτού ξεμερώση ν' άνεβ'ή ψηλά στα βουνά, νά περάση τά σύνορα και νά μ'η στην 'Ιταλία.

'Αλλά, στο δρόμο καθώς πήγαινε, τήν ώρα άκριβώς πού περνούσε τό γεφύρι, είδε δυό χωριζούς, πού κουβαλούσαν ανάσθη-τό τόν παπ'ά. 'Ετυχε νά περάσουν λίγην ώρα άργότερα από κεί και νά τόν ίδούν. Στο θέαμα αυτό, ό 'Ιταλός ξαφνιάστηκε, σάστισε, τρώμαξε μη τόν ύποπτευθούν, κι' έβλεπε νά φύγη. Οί χωριζοί όμως τόν ύποπτεύτηκαν, τρέσανε και τόν πιάσανε, σ' ένα γειτονικό χωράφι. Τόν πήγανε σ' ένα γνωστό τους σπίτι πούταν' εκεί κοντά, τόν δέσανε, και τόν άφισαν. Κουβάλησαν κατόπιν τόν παπ'ά σπίτι του και κάλεσαν τό γιατρό του χωριού. 'Όταν είδε τήν πληγή πού τούχε κάνει ό 'Ιταλός με τήν πέτρα, ό γιατρός είπε πώς πολυ λίγες έλπίδες ζωής είχε. 'Ο παπ'άς είχε όμως γερή καρδιά. Κι' άφού πάλεψε μερόνυχτα με τό χέρο, έγινε καλά.

— Κι' ό 'Ιταλός, ρώτησα τό φίλο μου, τί έγινε;

— 'Αθωώθηκε...

— 'Αθωώθηκε; Και πώς;

— 'Ακουσε... Οί χωριζοί άγαπούσανε τόσο τόν έφημέριο, πού

ό 'Ιταλός κινδύνευε νά λινταρισθ'ή. 'Ο καλός παπ'άς θέλησε όμως νά μιμηθ'ή τό Χριστό και νά συγχωρήση τόν κακούργου πού πήγε νά τόν σκοτώσ'η. 'Ο 'Ιταλός τά όμολόγησε όλα. Είπε πώς είχε σκοπό νά σκοτώσ'η τόν παπ'ά, νά κλεψ'ή τίς μισθοφόρες άπ' τό σπίτι του, και νά τό σκάση άμέσως γιά τήν 'Ιταλία. Οί χωριζοί ζητούσαν νά καταδικασθ'ή σέ θάνατο. Πήγα κι' έγώ ό ίδιος στή δίξη.

Κόσμος; πολλός ήσανε στο δικαστήριο. 'Ολοι ζητούσαν τήν καταδίξη του κακούργου. 'Όταν όμως μπήκε στήν αίθουσα τού δικαστηρίου ό έφημέριος, ένας κήρυκος έκπλήξεως άκούστηκε μεταξύ του πληθού. Στο φαλακρό κεφάλι του δέ φαινότανε τό παραμικρό σημάδι. Πού ήσανε λοιπόν τό τραύμα πού λέγαν οί γιατροί; 'Ο παπ'άς, αν και λίγο όχρεο στο πρόσωπο, φαινότανε θαυμάσια στην υγεία του. Δέ θάλεγε ποτέ κανένας πού είχε πάθει τέτοιο πράγμα. 'Η έκπληξις ήτανε γενική. Γύρισαν όλοι και κυττάζανε τόν κατηγορούμενο. Κύτταζε κι' αυτός κατάπληκτος τόν παπ'ά, σάν νά μ'ην έπίστευε τά μάτια του.

'Εδώ διέκοψα τό φίλο μου:

— Μά πώς; τόν ρώτησα. Και σήμερα ακόμα, έπειτα από δεκαπέντε χρόνια, φαίνεται τό σημάδι τής πληγής πού τού'κανε ό 'Ιταλός με τήν πέτρα. Πώς δέ φαινότανε τότε, έπειτα από ένα - δυό μήνες μονάχα;

— Μη βιάζεσαι, συνέχισε ό φίλος μου. Θά σοι πώ άμέσως. 'Όταν ήρθε ή σειρά του ό έφημέριος έβλεπε τήν κατάθεσή του με λίγα λόγια. Είπε ότι ό 'Ιταλός τόν είχε ρίξει στο ποτάμι, αλλά ότι βρέθηκε μπροστά ένας βράχος κι' έτσι δέν έπεσε

στο ρεύμα. Είπε ακόμα πώς ό 'Ιταλός τόν έχτύπησε έπειτα με μιá πέτρα στο κεφάλι κι' έφυγε. Κι' όλ' αυτά τάπε με μιá άδιαφορία και με μιá άπάθεια πού'κανε γενική έντύπωση.

'Όταν τελείωσε τήν κατάθεσή του, ό πρόεδρος τού είπε:

— Οί γιατροί όμως πιστοποιούν ότι ή πληγή πού σ'ας έκανε στο κεφάλι ό κατηγορούμενος ήτανε βαθειά και πολυ σοβαρή. Μπορείτε νά μ'ας π'ητε πώς δέν σ'ας έμεινε κανένα σημάδι;

— Δέν ήτανε και τόσο σοβαρή ή πληγή, κύριε πρόεδρε. Ούτε μεγάλη πολυ ήταν, ούτε βαθειά...

Οί δικαστές κυττάζαν ό ένας τόν άλλον μ' άπορία. Τό πράγμα ήτανε πολυ περίεργο.

— Μπορώ ν' άποσυρθ'ώ τώρα; ρώτησε τόν πρόεδρο ό έφημέριος.

'Ο πρόεδρος δέν τού άπάντησε άμέσως. 'Ητανε σκεπτικός. Καταλάβαινε πως κάτι τό έκτακτο, κάτι έντελώς ιδιότερο συνέβαινε. Και τότε, άξαφνα, μιá παράξενη και συγγιννόμενη φωνή έντάραξε τί σιωπή πού βασιλευε στο δικαστήριο. 'Ολοι γύρισαν και κυττάζανε πρós τό μέρος τής φωνής αυτής. 'Ο κατηγορούμενος, όρθιος, έδειχνε τόν έφημέριο και φώναζε:

— Περρούκα! Περρούκα!

Κι' άμέσως, ό πρόεδρος κατάλαβε. Και μαζί μ' αυτόν κατάλαβε κι' ό κόσμος τί συνέβαινε. Γιά νά έλαφρύν'ή λίγο τή θέση του κατηγορουμένου, ό καλός παπ'άς, είχε σοφιστεί αυτό τό μέσο: Είχε φορέσει μιá περρούκα, κι' είχε κρύψει μ' αυτή τήν άνοχητή άκόμα πληγή του. Και ή εύγενική και γενναίωψχη αυτή πράξη του

Στό θέαμα αυτό ό 'Ιταλός ξαφνιάστηκε...

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΨΥΧΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Τό παρακάτω παράθεο και ανεξήγητο περιστατικό συνέβη εσχάτως στην Αύστρια

Ένας έμπορος της Λιχθέργης, ο κύριος Φολτάνσων, πήγε τελευταία στο Μπρόμπεργκ για υποθέσεις του. Η γυναίκα του και τα παιδιά της έμειναν στο Τούτσελλ ως πού να γυρίσει.

Δύο μέρες αργότερα, λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα, ενώ ο κ. Φολτάνσων είχε αποσυρθεί στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του για να κοιμηθεί άκουσε ξαφνικά το κουδούνι του τηλεφώνου να χτυπά.

Ο έμπορος έσηκωσε άμασος το ακουστικό και με μεγάλη του εκπλήξη άκουσε τη φωνή της γυναίκας του.

— Γύρισε γρήγορα πίσω, του είπαν η κυρία Φολτάνσων, γιατί τα παιδιά μας έχουν την ανάγκη σου. Κλείσε άπ'από σ'ότι είπα μου!

Ο έμπορος ένόησε στην αρχή πως ήταν κανένα άσχημο άστείο και θυμωμένος κράμασε το ακουστικό. Σε λίγο όμως, όταν σκέφτηκε καλύτερα άρχισε ν' άνησυχά σοφάρα. Είχε άκουσει καθαρά τη φωνή της γυναίκας του. Δεν ήταν δυνατό να γελάστηκε...

Για ν' άναπαύσει τη συνείδησή του, έζητησε απ' το τηλεφωνικό κέντρο του Μπρόμπεργκ να του δώση το κέντρον του Τούτσελλ.

— Πολύ άργα το γυρεύετε, του άπάντησαν. Έσ'τερ' απ' τις δ'αυτο το δρόμο δεν μπορεί κανείς να μιλήση μ' αυτό το μέρος και τώρα είναι περασμένα μεσάνυχτα!

Ο κ. Φολτάνσων γύρισε στο ξενοδοχείο του τρομερά άνησυχος και μόλις έμεινε, άνοήκισε ένα αυτοκίνητο και πήγε στο Τούτσελλ. Όταν έφθασεν εκεί, βρήκε τα παιδιά του με μάτια κατακόκκινα απ' τα κλάμματα να θρηνηδόν στην πεθαμένη μητέρα τους.

Τό μεγαλύτερο είπε τότε:

Η μαμά πέθανε από συγκοπή χ'ήθε το δρόμο στις δ'οδ'κα παρά τέταρτο. Δεν μπορούσαμε να σου τηλεφωνήσουμε, γιατί τό τηλεφώνον ήταν κλειστό!

Μετά την κηδεία της γυναίκας του ο Φολτάνσων καιγάγγειλε τό γεγονός τό τηλεφωνήματος σ'άς αρχάς και ένεργήθησαν σχετικές άνακρίσεις.

Στο Τούτσελλ έβεβαιώθη, ότι τό τηλεφώνον δεν έλειτοόρησε διόλου ύστερ' απ' τις δ'αυτο το βράδυ. Στο Μπρόμπεργκ, πάλι, κανένα γειτονικό κέντρο δεν είχε ζητήσει γραμμή άπό τις 11 1/2 ως τα μεσάνυχτα.

Ποιός, λοιπόν, έτηλεφώνησε; Η ψυχή της πεθαμένης, πού δεν ήθελε ν' άφήση μονάχα τα παιδιά της και είδοποιούσε τόν σύζυγό της να γυρίση πίσω... Ποιός έξέρει...

είχε συγκινήσει κι' αυτόν άκόμα τόν κακοήγορο.

Ο πρόεδρος παρακάλεσε τότε τόν έφημέριο νά βγάλη την περρούκα του. Ο έφημέριος τήν έβγαλε. (Όταν είδε τό κεφάλι του ο κόσμος, άπόρησε πώς είχε ζήσει. Ο Έταλός είχε πέσει σ'ά γόνατα και ζήτησε συγγνώμη. Η γενναιοφυρία του παπά τόν είχε άλλάξει, είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Έκλαιγε... Μετανοούσε μέ ειλικρίνεια, και ζήτησε συγγνώμη, έπείκεια...

Ο κόσμος χειροκροτούσε...

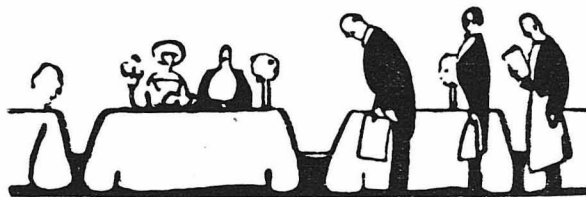
Και τότε ο έφημέριος είπε σ'όν πρόεδρο του δικαστηρίου:

— Σε μένα ήέλησε ο άνθρωπος αυτός να κάνη κακό, όχι σε σ'ας. Άντι λοιπόν να τόν τιμωρήσετε σεις, δώστε μοι τόν έμμενα... Κι' εγώ μπορώ να σ'ς έγγυηθώ ότι θά τόν κάνω νά γίνη ένας καλός άνθρωπος...

Τόν κατηγορούμενο τόν ύπερήσπιζε ένας καλός δικηγόρος, εύγλωττος και επιβλητικός. Μπροστά σ'ά επιχειρήματά του και σ'ίς παρακλήσεις του παπά, οι δικαστές, συγκινημένοι κι' άπό τήν καλωσύνη του έφημέριου, ύποχώρησαν, κι' ο κατηγορούμενος άθωώθηκε. Άμα βγήκε ή άπόφασις, τό άκρατήριο έξέπασε σε άτέλειωτα χειροκροτήματα...

Κι' ο φίλος μου τελείωσε τή διήγησή του μ' αυτά τά λόγια.

— Ο έφημέριος του Λάνς-Λεβιλάρ πήρε τότε τόν Άντόνιο και τόν έκείτησε για νά του κάνη τίς δουλειές του σπιτιού. Κι' ο Άντόνιο έγινε ένας καλός άνθρωπος, ένας τέλειος υπήρετης. Γινεαίδες... Οά'εγες ποτέ πώς ο άνθρωπος αυτός κατ'ό-λίγο να γίνη φονιάς;

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Πατέρας και γιός

Ένα παλληκάρι πήγαινε πάντοτε μέσα σ' άγρια δάση άσ'το, με τά χέρια άδεια. Ο πατέρας του τούτε μιá μέρα: «Παιδί μου πάψε να πηγαίνης στο δάσος με τά χέρια άδεια, χωρί; νά παίρνης μαζί σου ούτε μιá βελόνα».

Ο γιός δεν άκουσε τή συμβουλή του πατέρα του. Μιá μέρα όμως πού ξαναπήγε στο δάσος έπεσε σ'ά χέρια ληστών. Τό παλληκάρι τούς είπε: «Ο πατέρας μου μοι τώσε πη. Μιá βελόνα νάχα μόνο σ'ά χέρια μου σήμερα, δεν θά μπορούσατε να με πιάσετε». Ένας ληστής τούπε τότε: «Κάνεις λάθος παιδί μου. Νά μιá καρφίτσα. Νά δούμε τι θά κατορθώσης μ' αυτή». Τό παλληκάρι δοκίμασε τήν άκρη της καρφίτσας και είπε: «Αυτή ή καρφίτσα είναι σπασμένη». Ο ληστής είπε: «Γιά νά δώ. Τότε, τό παλληκάρι καμώθηκε πώς τού τη δείχνει και τού τήν έχωσε στο μάτι. Ο ληστής πόνεσε π'ταξε κάτω τό όπλο του, λέγοντας: «Αχ! μούβγαλε τό μάτι μου!» Τό παλληκάρι πήρε τό όπλο του σημάδεψε σ'όν άλλο ληστή, και τόν έσκότωσε. Τότε κι' οι άλλοι ληστές πήραν δρόμο, και τό παλληκάρι σώθηκε.

Όταν γύρισε σπίτι τό παλληκάρι είπε σ'όν πατέρα του: «Πατέρα! είχες δίκιο. Ένα παιδί π' άκούει τά γονικά του πάντα τό καλό β'έπει. Σή'ερα μ' είχαν πιάσει λησταί. Και μ' έσωσε μιá καρφίτσα!»

Η πεταλούδα

Ένα πρωί μιá πεταλούδα πού δεν ήταν άλλη τ'όσον όμορφη, άν κι' αυτή, πέταγε άνάμεσα σ'ά λουλούδια. Έξαφνα είδε μιá άσχημη κάμπια πού σέρνονταν στή γη. Η πεταλούδα της είπε: «Είσαι μιá κάμπια»;

Η κάμπια είπε: «ναί.»

Η πεταλούδα της ξανάπε: «Γιατί βγήκες μπροστά μου άφου είσαι τόσο άνατοχιαστική και βρώμικη; Κύνταξ μέσα πόσο είμαι όμορφη! Άλήθεια, ο Θεός δε μ'ς έδωσε τήν ίδια χάρη. Έγώ πετώ σ'όν ούρανο. Έσύ σέρνεσαι στή λάσπη».

Η κάμπια της είπε: «Πεταλούδα μη περηφανεύεσαι. Μ' όλη τή χουδόσκονη πούχει: σ'ά φτερά σου δεν είσαι ίκανή νά ου μιλάς μ' αυτά τά λόγια. Είμαστε συγγενείς κι' έχομεν τήν ίδια καταγωγή. Άν ντρέπεσαι για μένα, τότε πρέπει να ντρέπεσαι και για τή μάνα σου. Η πεταλούδα κάνει τή κάμ'ια, κι' ή κάμπια τήν πεταλούδα κυρά μου!»

Σοφά λόγια

Ένα κοτσέρο, και δέκα χρόνια να μείνη μέσα στο νερό, δε θά γίνη ποτέ κροκόδειλος.

Άμα μιλάς σ' ένα σκύλο για τα δόντια του, τά θυμάται και δαγκώνει!

Η πληγή μπορεί νά γιάνη και νά φύγη, μα τό σημάδι μένει.

Όποιος διψά και περιμένει νά βροέξη ο Θεός για νά πιη θά πεθάνη τής δίψας.

Πολεμικό τραγούδι

Δός μου μαπαούτι κι' ένα τουφέκι: αβριο θά φύγω.

Θά τούς κόψω τό κεφάλι: αβριο θά φύγω.

Έχουν όμορφες γυναίκες: αβριο θά φύγω.

Έχουν και χρυσάφι: αβριο θά φύγω.

Σήμερα πρέπει νά κάνω μόνος μου μπάλλες: μα αβριο θά φύγω.

Σήμερα πρέπει να προσφέρω μιá θυσία: αβριο θά φύγω.

Θά τούς κόψω τό κεφάλι: αβριο θά φύγω.

Δός μου μαπαούτι κι' ένα τουφέκι: αβριο θά φύγω.

Φέρε και τά παιδιά μου νά τά φιλήσω.

Σήμερα ζω, αβριο δεν έξρω άν θά ζήσω νά τα ξαναδω.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΔΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ τών εκλεκτών περιεχομένων της, είναι και τά εξής:

«Οι πρόδρομοι της Άεροπλοΐας», «Η Κοκορομαχία», «Γυναικες ήθοοιοι σε άνδρικούς ρόλους», «Τά διάφορα τάγματα τών Μοναχών», «Πώς έγραφή ή Κυρία με τάς Καμελάς», «Μία δο-λοφονία», κλπ. κλπ.

ΕΠΙΣΗΣ τά ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΩΝ, Διευθυντού της Άσφαλείας τών Παρισίων και τό συναρπαστικό μυθιστόρημα τού κ. Διενυσίου Κοκκίνου: "ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,"